

Sygn. akt I CSK 3461/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa D. Ś.

przeciwko B. Z.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 sierpnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 grudnia 2021 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. nie obciąża pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pozwana B. Z. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 16 grudnia 2021 r., zaskarżając ten wyrok w całości oraz wnosząc o jego uchylenie w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca nie wykazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo

powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01; z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Rację ma skarżąca, że uwzględnienie powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego nie jest możliwe, jeżeli świadczenie objęte tym tytułem zostanie w całości wyegzekwowane. W takim przypadku uwzględnienie powództwa opozycyjnego nastąpiłoby z rażącym naruszeniem art. 840 k.p.c. Jednak wyegzekwowanie świadczenia może nastąpić jedynie przez organ egzekucyjny. W konsekwencji tytuł wykonawczy pozostaje w aktach sprawy egzekucyjnej ze stosowną adnotacją o wyniku egzekucji (art. 816 k.p.c.). Zamieszczenie na tytule wykonawczym wzmianki o wyniku egzekucji oznacza, że tytuł wykonawczy w tym zakresie jest skonsumowany i nie podlega ponownemu wykonaniu. Nie jest więc możliwe pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, który na skutek wyegzekwowania świadczenia nie jest już wykonalny.

Nie oznacza to jednak, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, sądy *meriti* nie poczyniły ustaleń wskazujących na wyegzekwowanie świadczenia stwierdzonego kwestionowanym w postępowaniu tytułem wykonawczym. Również skarżąca nie przytacza w skardze okoliczności wskazujących na wyegzekwowanie świadczenia. Po drugie, z uzasadnienia skargi zdaje się wynikać (choć wywód skarżącej w tym zakresie nie jest do końca jasny), że świadczenie objęte tytułem wykonawczym zostało spełnione przez byłą żonę pozwanego (k. 11 skargi kasacyjnej). Jeżeli nie doszło do wyegzekwowania świadczenia przez organ egzekucyjny lub spełnienia świadczenia do rąk komornika (art. 815 k.p.c.), ale do pozaegzekucyjnego wykonania zobowiązania, to wykonalność tytułu wykonawczego nie wygasła. W takim przypadku pojawia się inna przesłanka uzasadniająca pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego. Zgodnie bowiem z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa

żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, m.in. jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Jeżeli zatem uznać, że stanowisko skarżącej wskazuje na pozaegzekucyjne spełnienie świadczenia, to skarga nie jest oczywiście uzasadniona.

Niezrozumiała jest natomiast argumentacja skarżącej odwołująca się do przepisów k.k. (art. 13 § 1 w zw. z art. 286 § 1 w zw. z art. 298 § 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k.), mająca wskazywać na oczywistą zasadność skargi. Sądy *meriti* tych przepisów nie stosowały ani się do nich nie odwoływały. Nie jest więc jasne, w jaki sposób ewentualne ich naruszenie miałoby przekonywać o oczywistej zasadności skargi.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zgodnie z art. 102 k.p.c., mając na uwadze trudną sytuację materialną pozwanej, nie obciążył jej kosztami postępowania kasacyjnego.

[as]